

за помощъ. — Всички ставатъ. Къмъ бѣгълцитѣ: — Веднага двама съ мене и единъ да се спусне въ лѣво. — Митко съ IV и V бѣгълци се изгубватъ въ дѣсно. I бѣглець изчезва между канаритѣ отъ лѣво, следъ него отива и Бѣглецътъ наблюдателъ.

III б. — Струва ми се, че Манчо Черниятъ и Пижата ще ни отворятъ нѣкоя работа.

II б. — Защо?

III б. — Защото снощи рекли да задигнатъ нѣщо отъ колибаритѣ на отсрещния ридъ, но излѣзло, че селянитѣ сж въоръжени и ги обградили. Манчо се предадъ, а Пижата се отървалъ само съ една малка рана на лѣвата си ржка.

II б. — Има си хасъ Манчо да е издалъ скривалището ни! Дали не е за това тая тревога?

III б. — Не вѣрвамъ. Манчо е хитъръ, той нѣма да се издаде, че е бѣглець отъ фронта, а ще се представи за отпускаръ, но Пижата, Перо и Васката отидоха да се отплатятъ на колибаритѣ и да освободятъ Манчето.

II б. — Перо нѣма да остави Манчето въ ржцетѣ на колибаритѣ. Но знаешъ ли, че нашия кандидатъ Зафировъ го търсятъ подъ дърво и подъ камъкъ? Това научихъ отъ единъ старъ мой другаръ, работникъ въ отсрещнитѣ горски сѣчища, съ когото бѣхъ онзи день.

III б. — Азъ виждамъ, че той, откакъ претърпѣ неуспѣхъ въ града, е нѣщо умисленъ и неспокоенъ.

II б. — За отиването ми въ самата столица съ него азъ се съгласихъ, защото мислѣхъ, че все ще задигне нѣщо отъ домашнитѣ си, та да се запасимъ по-добре за презъ зимата, а то всичкото било за нѣкаква-си годишница! Пфю!

III б. — Наистина, но добре стана, че се измъкнахме лесно отъ града презъ очазии суматоха, която предизвикаха неприятелскитѣ аероплани, иначе кой знае какво можеше да стане съ насъ. — После: — Тѣзи неприятелски аероплани, изглежда, че направиха доста пакостъ на столицата.

II б. Не. Малко бомби хвърлиха.

III б. — Не бѣха малки трѣсѣцитѣ, но... това вече не е война. Това е отмъщение.